

Константин Величков

11 май

На българските просветители

Минаха векове, родни светила!
С по-силен блясък вашта слава грей;
на вази длъжна е родина мила,
че с вяра в своите съдбиби живеи.

Било че нас гнетили са пагила,
ил щастъе ни е гряло с светъл плам,
звезда е бил, коя ни е водила,
завета, кой оставили сте нам.

На непрогледна ноц посред тъмите
път за спасенъе той пред нас откри,
на гибелта пред прага той душите
с доверие и надежда озари.

Превратности най-люти на съдбата
сториха редом тъжна пустота,
но корена остана във земята,
от него пак дървото процъфтя.

Кога висял е всред страданъя тежки
над края родни жребий най-жесток,
завета ваш с потайна мощ, с лъх жежки
кърмил е там живителния сок.

И вопъл всеки, кой днес от земята,
коя вам люлка свята е била,
с болезнен отклик пълни нам сърцата
за братска горка участ и тегла.

Пред нас стои, от ум се не отбива
печален образ на страдален край
и разгорява в нази мисъл жива
за дълг, кой с кръв и огън се чертай.

Светители народни! Вечно бдете,
раздухвайте в душите жарка страст,
у братя кръвни дружен дух крепете
да срещнат храбро съдбоносен час!

Бъдете златоткана вий верига,

коя споява сърца, умове,
бъдете блян лучисти, кой издига
и дух към светли подвизи зове!

София, 5 май 1906

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6332>]